

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: J. B., nar. X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Petrem Kociánem,
sídlem Revoluční 1047/14, 741 01 Nový Jičín,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2024, č. j. MHMP 2071040/2024, sp.
zn. S-MHMP 2064314/2024/STR,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 12. 2024, č. j. MHMP 2071040/2024, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha ze dne 12. 11. 2024, č.j. P12 280548/2024 OVY, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Povinnému subjektu se ukládá poskytnout žalobci informaci v rozsahu, v jakém byla odmítnuta rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 11. 12. 2024, č.j. P12 280548/2024 OVY, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku Kč k rukám Mgr. Ing. Petra Kociána, advokáta.

Odůvodnění

I.

Základ sporu

1. Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 11. 12. 2024, č. j. P12 280548/2024 OVY, sp. zn. P12 257919/2024 OVY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve správním řízení se posuzovala žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů; žádost o informaci byla odmítnuta. Předmětem sporu je výklad § 11b informačního zákona.
2. Povinný subjekt obdržel žalobcovu žádost o informace ze dne 26. 11. 2024 podanou podle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž částečně odmítl tyto části žádosti:
 - „*Nechť stavební úřad sdělí, do jaké hloubky byla z pozemků parc. č. XA, XB a XC, vše v katastrálním území X, odtěžena zemina ve smyslu navážky?*“
 - „*Zda JUDr. E. T. obdržel telefonický podnět ohledně stavebních prací spočívajících v těžbě a odvozu navážky na pozemcích parc. č. XA, XB a XC, vše v katastrálním území X, od osoby Mgr. Ing. J. B. a jak jej vyřídil?*“
 - „*Ve kterých dnech prováděl stavební úřad skrze svou oprávněnou osobu inženýrku krajinářku I. N. kontrolu stavby pod sp. zn. Ovy/54447/2017/Nv resp. kolikrát inženýrka krajinářka I. N. navštívila stavbu při jejím provádění? - data jednotlivých kontrol/návštěv – zápisy z prováděných kontrol/návštěv.*“
3. V posledním bodě citované části žalobcovy žádosti poskytl povinný subjekt informaci pouze ohledně závěrečné kontrolní prohlídky dotčené stavby, která se konala dne 15. 9. 2023. Ostatní informace povinný subjekt odmítl poskytnout s odkazem na skutečnost, že spis sp. zn. OVY/54447/2017/Nv, ze kterého by bylo možné požadované informace zjistit, byl předán nadřízenému orgánu, kterým je Magistrát hlavního města Prahy. Povinný subjekt tedy těmito informacemi podle prvostupňového rozhodnutí nedisponuje.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě namítal, že povinný subjekt a žalovaný postupovaly nezákonně a šikanózně. Tvrdil, že povinný subjekt je původcem požadovaných informací, a že skutečnost, že se spis fyzicky nachází mimo jeho prostory, neznamená, že s ním nemůže disponovat.
5. Podle žalobce povinný subjekt neučinil žádné kroky ke zjištění, zda požadovanou informaci má, a tím porušil svou povinnost postupovat podle informačního zákona. Žalobce uvedl, že se oba správní orgány dopustily oportunistického a nepravdivého konstatování, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

požadovanou informaci „nedisponují“, aniž by provedly jakékoli úkony ke zjištění skutečného stavu.

6. Žalobce dále uvedl, že je zřejmé, že povinný subjekt je primárním původcem informací obsažených ve spise sp. zn. OVY/54447/2017/Nv, který byl vytvořen, veden a archivován tímto správním úřadem v rámci výkonu veřejné správy. Skutečnost, že byl spis předán nadřízenému orgánu nebo soudu, podle žalobce neznamena, že povinný subjekt nad ním ztratil moc, nemůže jej vyžádat zpět, nahlížet do něj nebo z něj získat požadované informace.
7. Závěry žalovaného uvedené v rozhodnutí ze dne 31. 12. 2024, že „*spis se u povinného subjektu skutečně nenachází*“ a že je „*u Městského soudu v Praze pod č. j. 5 A 55/2023*“, žalobce označil za absurdní. Podle žalobce je zřejmé, že zdrojem požadované informace povinný subjekt disponuje, neboť se jedná o jeho vlastní spis, a že správní orgány neprokázaly, že by požadované informace neexistovaly.
8. Dále žalobce upozornil na riziko vytváření nežádoucího precedentu, kdy by správní orgány mohly obcházet povinnost poskytovat informace tím, že spisy úmyslně předají jinému orgánu a následně tvrdily, že informacemi nedisponují. Takový postup by podle žalobce vedl k narušení práva občanů na kontrolu veřejné správy a k oslabení transparentnosti výkonu veřejné moci.
9. Žalobce rovněž poukázal na ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt může odmítnout žádost o informaci pouze tehdy, pokud ji skutečně nemá a nemá povinnost ji mít, což však neplatí, pokud ji může získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které má. Podle žalobce povinný subjekt takové úkony neučinil, přestože sám identifikoval zdroj informací, ze kterého by bylo možné požadované informace zjistit.
10. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí obou správních orgánů zrušil a uložil povinnému subjektu povinnost požadovanou informaci poskytnout.

III.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí povinného subjektu považuje za správné a plně se s jeho odůvodněním ztotožňuje. Podle žalovaného povinný subjekt oprávněně odmítl část žádosti, protože jednak evidence telefonních hovorů není vedena jako povinnost povinného subjektu, a tudíž se nejedná o informaci, kterou by byl povinen poskytovat, jednak informace, které se nacházejí ve spisovém materiálu, jenž povinný subjekt aktuálně nemá fyzicky k dispozici, nemohou být poskytnuty, neboť povinný subjekt jimi v daném okamžiku nedisponuje.
12. Dále žalovaný uvedl, že žalobci není upíráno právo na informace, avšak v dané situaci nelze aplikovat postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobci je známo, že se spis nacházel u Městského soudu v Praze v rámci řízení o správní žalobě, jehož je žalobce účastníkem. V tomto řízení měl možnost do spisu nahlížet a informace si vyhledat.
13. Podle žalovaného žalobce ve skutečnosti nežádal o poskytnutí konkrétní informace, ale o službu spočívající ve vyhledání a shromáždění informací, což není předmětem zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle žalovaného žalobce požaduje, aby spis cestoval

mezi institucemi, což není zákonem stanoveno, a aby za něj někdo informace vyhledal a zaslal mu je. Získání informací bylo podle žalovaného možné, avšak vyžadovalo vlastní aktivitu žalobce.

14. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Při jednání soudu dne 26. listopadu 2025, jehož se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili, setrvala pověřená zástupkyně žalovaného na původním skutkovém i právním stanovisku.

IV.

Posouzení žaloby

16. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Jádrem posuzované věci je otázka, zda povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, jestliže částečně odmítl poskytnout požadované informace s odůvodněním, že správní spis, z něhož by bylo možné informace zjistit, nemá aktuálně fyzicky k dispozici.
18. Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*
19. Městský soud nejprve přistoupil ke gramatickému výkladu posuzovaného ustanovení. Gramatický výklad § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím ukazuje, že možnost odmítnout žádost je podmíněna splněním dvou kumulativních podmínek vyjádřených spojkami „*jestliže (...) a jestliže (...)*“. Povinný subjekt tedy může žádost odmítnout pouze tehdy, nemá-li požadovanou informaci a zároveň nemá zákonnou povinnost ji mít. Obě podmínky musí být splněny současně.
20. Druhá část ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím (uvedená větou „*to neplatí*“) zavádí výjimku, která se uplatní, může-li povinný subjekt informaci získat jednoduchým úkonem z jiných informací, které má, nebo ji poskytnout jiným zákonným postupem. Výraz „*jednoduché úkony*“ jazykově označuje úkony, které nevyžadují složité právní nebo technické operace (například nahlédnutí do spisu, vyžádání kopie nebo vyhledání v evidenci).
21. Při aplikaci gramatického výkladu dospěl městský soud k závěru, že aktuální fyzická nedostupnost spisu sama o sobě nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti, může-li povinný subjekt informaci získat jiným způsobem, který nevyžaduje nepřiměřené úsilí. Stejně tak nelze za dostatečné odůvodnění považovat pouhé tvrzení, že povinný subjekt nemá povinnost vést duplicitní kopie spisu. Informační povinnost se totiž neodvíjí od formální existence kopií, ale od odpovědnosti za informace vzniklé v rámci působnosti povinného subjektu, které je podle zákona povinen mít či uchovávat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Městský soud při výkladu § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím zohlednil rovněž historický výklad, tedy metodu, která zjišťuje smysl a účel právní normy z okolností jejího vzniku, a to zejména z vůle zákonodárce, jak byla vyjádřena v důvodové zprávě k zákonu č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „důvodová zpráva k novele“).
23. Důvodová zpráva k novele uvádí ohledně ust. § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, že *povinný subjekt bude muset prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá (např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání) a odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít (žádost tedy bude možné podle tohoto ustanovení odmítnout v případě, že předpoklad dispozice informací povinným subjektem plyne ze smlouvy, povinnému subjektu však prokazatelně nebyla předána typicky druhou smluvní stranou, která svou povinnost podle smlouvy nesplnila). Povinnost mít informaci pak může být dána buď výslovným ustanovením zákona, nebo může z ustanovení zákona vyplývat (např. k tomu, aby povinný subjekt mohl reálně splnit určitou svou zákonnou povinnost, bude nevyhnutelné, aby určitou informací disponoval).*
24. Dále uvádí důvodová zpráva k novele k § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, že *ustanovení se naopak nebude týkat případů, kdy povinný subjekt sice informaci v požadované podobě nemá, má však zdrojové údaje k jejímu zpracování a toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou (vyjádřeno formulací na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má. V takovém případě nejde ani o vytváření nové informace podle § 2 odst. 4. Stejně tak nebude možné toto ustanovení použít v případě, že bude možné poskytnout informaci jako součást celku (srov. odkaz na § 4a odst. 1 větu třetí).*
25. Z důvodové zprávy podle městského soudu vyplývá, že zákonodárce zamýšlel posílit transparentnost veřejné správy a omezit možnost odmítání žádostí o informace z formálních důvodů. Výslovně se uvádí, že povinný subjekt musí prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá (např. záznamem o výsledku jejího vyhledávání) a současně odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít. Zpráva dále konstatuje, že ustanovení § 11b se neuplatní v případech, kdy povinný subjekt informaci v požadované podobě nemá, ale má zdrojové údaje k jejímu zpracování, přičemž toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou. V takových případech je povinnost informaci poskytnout zachována.
26. Městský soud nakonec přistoupil k přezkumu obou správních rozhodnutí, a to jak rozhodnutí povinného subjektu, tak rozhodnutí žalovaného, přičemž platí, že správní řízení je vystavěno na zásadě jeho jednotnosti; řízení tedy od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni tvoří jeden celek (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65).
27. Hlavní argumentační linie žalovaného a povinného subjektu spočívá v tvrzení, že povinný subjekt nemohl požadované informace poskytnout, neboť jimi v době rozhodování nedisponoval. Spis, z něhož by bylo možné informace zjistit, byl předán nadřízenému orgánu, případně soudu, a povinný subjekt k němu neměl přístup. Žalovaný dále uvádí, že některé požadované informace (např. evidence telefonických hovorů) nejsou informacemi, které by povinný subjekt byl povinen evidovat či poskytovat. Podle žalovaného žalobce ve skutečnosti nežádal o poskytnutí konkrétní informace, ale o službu spočívající ve vyhledání

a shromáždění informací, což není předmětem informačního zákona. Žalobce podle vyjádření žalovaného měl možnost informace získat nahlížením do spisu vedeného u Městského soudu v Praze, kde je účastníkem řízení.

28. Městský soud v posuzované věci klade důraz na princip odpovědnosti povinného subjektu za informace vzniklé v rámci jeho působnosti, bez ohledu na aktuální fyzické umístění dokumentace. Povinnost poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nelze zúžit pouze na situace, kdy má povinný subjekt dokumenty fyzicky k dispozici. Rozhodující je, zda se jedná o informace, které vznikly v rámci činnosti povinného subjektu, a zda je povinen je mít nebo uchovávat.
29. Skutečnost, že originál správního spisu byl dočasně postoupen nadřízenému orgánu nebo soudu, nezabavuje povinný subjekt jeho zákonné povinnosti informace poskytnout. Lze-li požadovanou informaci získat jednoduchým úkonem (například nahlédnutím do postoupeného spisu nebo vyžádáním kopie), je povinností povinného subjektu takový úkon učinit. Pouze tehdy, prokáže-li povinný subjekt, že informaci nemá a současně nemá zákonnou povinnost ji mít, lze žádost o informaci odmítnout podle § 11b informačního zákona. Takový závěr však musí být konkrétně a přezkoumatelně odůvodněn; pouhé konstatování o postoupení spisu nebo absenci duplicitních kopií nepostačuje.
30. Výklad uvedený výše je v souladu s důvodovou zprávou k novele, kterou se novelizoval mimo jiné zákon o svobodném přístupu k informacím, a která výslovně uvádí, že povinný subjekt musí prokázat, že požadovanou informaci reálně nemá, a odůvodnit, že nemá zákonnou povinnost ji mít. Zpráva dále konstatuje, že ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím se neuplatní v případech, kdy povinný subjekt sice informaci v požadované podobě nemá, ale má zdrojové údaje k jejímu zpracování, přičemž toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou.
31. Judikatura Nejvyššího správního soudu dlouhodobě zdůrazňuje význam práva na informace jako nástroje kontroly veřejné správy, kdy bylo konstatováno, že právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). V doktríně se obdobně uvádí, že právní stav umožňující veřejnosti přístup k informacím vede ke zvýšení odpovědnosti při výkonu veřejné moci, zvyšování její kvality a transparentnosti, a působí jako preventivní nástroj proti nežádoucím jevům ve veřejné správě (srov. Korbel, F. *Právo na informace. Komentář*. Praha: Linde, 2005, s. 48).
32. Nad rámec výše uvedeného městský soud poznamenává, že byť možnost nahlížení do spisu může být v posuzované věci vyloučena, neboť je primárně určena účastníkům soudního řízení, nic nebrání správnímu orgánu, aby si za účelem získání požadovaných informací spis vyžádal od nadřízeného orgánu či soudu a z něj si učinil kopie potřebných dokumentů, případně se dohodl na jiném neformálním způsobu zpřístupnění. Takový postup odpovídá požadavku na aktivní přístup povinného subjektu při naplňování práva na informace a nelze jej považovat za nepřiměřený ani za postup jdoucí nad rámec zákonných povinností.
33. Soud tedy uzavřel, že jsou-li žalobcem požadované informace obsaženy ve správním spise, který je povinným subjektem veden, pak se povinný subjekt nemůže zbavit povinnosti tyto informace poskytnout jen prostým odkazem na to, že tento spis aktuálně nemá ve své dispozici, jelikož ten byl předložen nadřízenému správnímu orgánu, resp. soudu. Samotná taková skutečnost nemůže představovat právní překážku pro vyhovění žádosti.

34. Pro úplnost je nutno dodat, že může být představitelná situace, kdy by fyzická nepřítomnost spisu bránila vyhovění žádosti, a to v případě, pokud by se spis nacházel fyzicky značně daleko, anebo v dispozici subjektu, s nímž by bylo značně obtížné komunikovat, takže by obstarání spisu, resp. obstarání samotné potřebné informace, vyžadovalo čas počítaný na týdny či delší časové úseky. V nyní rozhodované věci však o takový případ rozhodně nejde, neboť jak povinný subjekt, tak jemu nadřízený orgán, resp. Městský soud v Praze, se nacházejí na území hlavního města Prahy a jsou vzájemně dosažitelné v řádu hodin.
35. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nesprávně aproboval postup povinného subjektu, který bez dalšího odmítl žádost o informace s odkazem na fyzickou nepřítomnost spisu. Takový postup není v souladu s informačním zákonem, zejména s § 11b, a představuje porušení práva žalobce na informace.
36. Dále se soud zabýval možností aplikovat ust. § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy uložit povinnému subjektu, aby požadované informace žalobci poskytl.
37. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že rozhodujícím důvodem pro odmítnutí žádosti byla fyzická nepřítomnost správního spisu – není totiž sporu o tom, že povinný subjekt je povinen informaci mít, resp. že ta je ve jeho spise obsažena. Jestliže ji aktuálně nemá v dispozici, neznamená to pak, že ji nemá vůbec. Opatřit si příslušný správní spis ať již od nadřízeného orgánu anebo od soudu, a to na dobu nezbytnou pro vyřízení žádosti o informace, pak neznamená, že by povinný subjekt musel potřebnou informaci *vytvořit*.
38. Jelikož soud, jak výše vyloženo, dospěl k závěru, že povinným subjektem i žalovaným uvedený důvod pro odmítnutí žádosti není naplněn, a o žádném dalším se neuvažovalo, nařídil povinnému subjektu, aby předmětnou informaci žalobci poskytl. Údaje o tom, jak byla z pozemků parc. č. XA, XB a XC, vše v kat. území X, odtěžena zemina ve smyslu navážky, resp. ve kterých dnech prováděl stavební úřad kontrolu stavby, resp. kolikrát pracovnice stavebního úřadu inženýrka krajinářka I. N. navštívila stavbu při jejím provádění, včetně dat jednotlivých kontrol a zápisů z nich, byl měl povinný subjekt znát ze své dokumentace. Rovněž tak bude snadno dostupná informace o tom, zdali JUDr. E. T. obdržel telefonický podnět ohledně stavebních prací spočívajících v těžbě a odvozu navážky na pozemcích parc. č. XA, XB a XC, vše v kat. území X, od osoby žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního, neboť správní orgán věc nesprávně po právní stránce posoudil. Ze stejných důvodů soud zrušil i jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11. 12. 2024.
40. V návaznosti na to pak soud využil své pravomoci podle ust. § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a uložil povinnému subjektu, aby žalobci poskytl informaci v rozsahu, v jakém byla odmítnuta rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 11. 12. 2024, č.j. P12 280548/2024 OVY.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí podle platného znění vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) částku 4 620 Kč, a jednak třemi paušálními částkami ve výši 450 Kč, to vše zvýšeno o sazbu daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 21 120,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. listopadu 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.